

tramp

Kč 1 25

s přílohou
TÁBORÁK

A ty sis taky nechala dělat trvalou
ondulaci Koc? Taky na Václaváku?
Něe. Na hlavě.

lord

PLAC pro diskusi o trampingu.

(Diskuse TRAMPŮ).

Beznož:

Myšlenky o trampech a trampingu.

1.

Úvodem: Tramp, tramping — heslo dneška, hlaholíci z každého ranního, večerního a poledního půlnočníku. A hned záhada: Co je to vlastně tramp a tramping? Vypálval jsem se na to kde koho, a mohu říci: kolik tázaných, tolik definic. Aby tedy bylo jasno, šel jsem věci na kloub sám a přišel na to, že náš tramp trampem vůbec není! Tramp jest severoamerické označení tuláka, žebrařského pobudy, vagabunda. A jsme tím, či tím být můžeme a chceme? Ti naši nejdivočejší nedělní trampové, ti dobří kluci a holky, se ráno promění v poslušné a pilné dělníky rukou a mozku; ti, kteří v sobotu večer seděli kolem plápolajícího táboráku, obnovivše na nepatrném, kulturou, betonem a asfaltem ještě zcela neznetvořeném čtvercím metru matky země starou romantiku touhy po volnosti a dobrodružství — pokud jim i tehle trošek nevinné radosti nezkalí hned v zárodku řev reprezentanta moderní demokracie a vlády lidu a pro lid v podobě nějakého uniformovaného panského biřice — ti všichni se v pondělí a po celý týden tuží v dílnách, kancelářích, krámech, posluchárnách a jiných institucích pro absorpci přebytečné — anebo celé životní energie. Pracujeme. Máme plány a cíle. A ruku na srdce: kolik je nás, jejich životním cílem by bylo věčné lajdání, žebrota krádež, špina přístavních krčem, jejich tuberkulosa, alkohol a syfilis? Důkaz: Ti kamarádi, co jsou náhodou bez zaměstnání, jsou nad tím celí nešťastní, místo aby, podle jistých teorií o „tuláctví života“ byli radostí u vytržení, že konečně jsou doopravdy trampy profesionály!

Tak, jako slovo tramp jest samo o sobě již nedorozuměním, je nedorozumění základem našeho poměru k těm ostatním — k té „veřejnosti“. Nedorozumění v základě komické. Naráží tu na sebe poněkud bezudná, pubertální výbojnost mládí a usedlý konservatismus s „mravním rozhořčením“ generace starší. Nesčetné, drobné srážky a třenic obou žvlů na dráze, cestách, v hostincích: obě strany se vžívají do svých temperamentem a názorem na svět daných úloh: my do role pronásledované, štvané a utiskované volnosti (máme k tomu, bohužel, hodně trpkých důvodů), a oni do role ochránců, ohrožené mravnosti a společenského zřízení dneška — k tomu mají důvodů pramálo. Uznávám, že výstřelky existují. Sám jsem se už někdy zlobil a styděl, vida bezohledné a uličnické chování některých takytrampů; ale, pánové, uličníci jsou všude, zrovna v těch vašich nejvyšších a nedotknutelných kruzích a institucích jich máte víc, než my ve všech osadách dohromady! Dokonce i ve vašich kriminálech se má dle zaručených zpráv, vyskytnouti občas skutečný lump.

Nastupujeme ve Vraném. Letos mi na jaře amputovali nohu, a na prothese se mi to špatně trampa. Kamarádi z osady se až dojemně snaží, pomáhají a ulehčují mi. Přijíždí plný vlak. Chci počkat na příští, neboť stát až do Prahy na pochodem rozbolavělé, amputované noze by bylo kruté. Přemluvili mě k nástupu, a jeden z party, už ve vagoně hlasitě řečnil:

„To by tak hrálo! Dycky tě usadíme, a když bude nejhůř, shodím někoho z lavice!“

Naráz se po nás celý vagon zlobně ohlédl. Padaly poznámky. Na každém „usedlém“ obličejí bylo psáno: drzá „nevychovaná“, násilnická pakáž! četník! policajt! Scházela jen maličkost: někdo něco říci, kluci by se nedali — a bengál hotov. Druhý den mohly polední nočníky mít žrádlo. Játku:

„Oni to, pánové, ti kluci nemyslí tak zle, jak vypadají! A byl bych vám moc vděčen, kdybyste mi uvolnili kousíček místa; já totiž mám jen jednu nohu!“

V okamžiku se na všech lavicích opovrhování „paďourů“ sráželi; já seděl, dusná atmosféra rázem vy-

prchala, a cesta uběhla bez nejmenšího „pohoršení“.

Zde bych měl dvě přání: Kamarádi, kluci — mezi námi si rozumíme — ale ve společnosti těch druhých se chovejte trošku, řekněme ukázněněji, zdrženlivěji. Ukažte jim, že nepotřebujeme kázeň policajtů, četníků, kaprálů a jiných celo- a polobohů, ale že máte kázeň v sobě. Bojovníky ani gentlemany nebudete, když se ozbrojíte nebo se u Dolejše ohodíte za pár tácu — ale jenom tou svojí vnitřní kázní budete muži!

A vy staří, slevte trochu ze svých zkosnatělých názorů, z vašeho nepřátelství proti mládí — vždyť jste to byli vy, kteří jste tou svou tak skvělou moudrostí udělali světovou válku a zatáhli svět do té hnojůvky, ze které by se teď rád dostal — staňte se raději zase kluky a smějte se s námi!

Ruda č.:

Ke Kramově teorii otrlosti v 23. č. „Trampa“.

Kamaráde, souhlasím v mnohém s tebou, ale dovol, abych se pozastavil nad některými drobnostmi.

Doufám, že připustíš trochu diskuse.

O oně rubrice v Českém Slově a o „Osadě mladých snů“ netřeba se mi už zmiňovat; je to zbytečné — škoda nervů.

S tím Setonem Watsonem, to doufám, nemyslíš vážně, protože on to není Seton W., nýbrž Ernest Thompson Seton, americký přírodopisec, co založil hnutí Woodcraft. Doporučuji ti přečísti si některé jeho spisy (neznáš-li je snad už). Myslím, že taková věc jako „Arktickou prérii“ nebo „Wahib“ a j. i tebe bude zajímat; není to tak zlé, jak asi předpokládáš.

Ně hochu, tramp miluje přírodu, rozumí jí a proto mu není jen kulisou cesty, jak ty pravíš. Tramp je konec konců také trochu Rousseauovcem a příroda právě utváří jeho cestu. Kdyby tomu tak nebylo, pak by trampové nechodili ven, bylo by jim úplně lhostejno, jsou-li ve městě či venku, a v krásím nebo nepěkném kraji.

Píšeš: „...Ale nemohou (trampové) cítit lidi, kteří jezdí po týdení dřině. Radost z práce je přece také kus poesie života. Jezdí-li někdo z dřiny, pak je to paďour zrovna takový atd. ...“

To je theorie, milý kamaráde, praxe vypadá jinak. Pozor, píšeš: „Nebudme theoretičtí.“

Zeptej se kamarádů dělníků, zda dnešní systém práce, systém vykořisťující racionalisace je pro ně radostí, zda mají radost z práce, snižují-li se jim mzdy a zeptej se konečně sám sebe na totéž. Radost z práce je podmíněna za prvé, vědomím pro koho a pro co pracuji, pak penězi nebo nucenou nečinností — kriminálem nebo nemocí — tedy dlouhou chvílí. Poslze ta radost z práce kontrastuje s tvým „flinkem“. Vidíš, tohle odporuje profesionálnímu tuláctví, tuláctví co smyslu života.

Paďour je dle Tebe „člověk, který leže u řeky na bříše, počítá zoufale, vydrží-li se svojí gáží do konce měsíce.“

Hochu, to nemusí být ani paďour, to je jedenkaždý z nás — i ty, leda, že by se ti vedlo tak dobře, že počítat nemusíš. Pak gratuluji. Já na příklad počítat musím a nestydím se za to.

Nezabýváš se politikou ani levou, ani pravou. Možná. opakují, jsi tak situován, že Tě nemusí zajímat sociální a existenční zápasy anebo jsi loyální — jsi spokojen — a pak nejšeš, promiň, daleko od těch čl. soc. paďourů. Ovšem, to by zase neodpovídalo tvému rčení: „...pan Preiss má miliony a já prd...“

Je ti tohle snad jedno? On neví kam s penězi a ty bys event. nevěděl, čím zahrnat hlad.

Je ti to snad proto lhostejné, poněvadž každou politiku považuješ za nejstarší kurvu světa?

Promiň, hladověl jsi už vůbec někdy? Pak by tě, myslím, přešla otrlost vůči takovému nepoměru.

Neříkej, že jen pačouří štou večerníky; štema je všichni a ty s námi a ne málo.

Dále pravíš: „... pačour je každý pultý člověk ČSR.“ Vidiš. I ty můj synu Brute, jsi tak trochu pačourem. Tuláci „z povolání“ trampové v pravém slova smyslu, nikam nepiší o pod. věcech a jsou také skutečně jedinými, kteří kašlou na vše; ale ty nemůžeme bráti v úvahu. Nemůžeme se přirovnávat k nim — neumíme se na tolik osvobodit a odpoutat se, řekněme si upřímně, od jakés takové existenční nutnosti.

Ty pak hájíš ne otrlost, ale více méně lhostejnost.

Doufám, že mi toho „pačoura“ odpustiš, ale jsme jen
trampy dočasnými,
trampy diletanty,
trampy volných chvil,
trampy jen duší.

Malá rozprava.

Zajímalo ty mě věděti, kolik je těch lidí, kteří se počítají mezi trampy a jimi nejsou. Zajímalo by mě také, proč tak činí. Jejich mentalita je velice zajímavá. Jednou jsem se vrátil v neděli večer domů a vycházejí z nádraží, potkala jsem dva takové pány. Elegantně nažehlené puky u kalhot, bílé rukavičky, šaty a klobouky od Barty. Krátce, velice se hodili do těch míst mezi vycházející trampy. Řízením osudu jsem je také znal. — Setkali jsme se a oni povídali: „Nazdar, co tu děláš?“ Bylo mi to hloupé.

„Odkud jedete?“ ptám se.

„Z trempu. My jsme byli na trempu!“

„Takhle oblečení? Kde jste to byli?“

„No přeci nepojedeme jako šupáci! Prosim tě, jak bysme vypadali! Dyť ty seš jako vandrák.“

Víte, kluci, s každým chci po dobrém vyjítí, každý je mi milý, ale v tomhle případě jsem řekl, že jdu na elektriku, a rychle jsem se ztratil. —

Je samozřejmé a správné, aby každý, kdo jen trochu může, se přes týden ve městě oblékl co nejčistěji. Jet tak ale ven, to se vůbec nehodí! Líbí-li se to však již měkčomu, dobře, ale ať si neříká tramp, když se nám na druhé straně směje. Vy, kteří o nás špatně mluvíte a nadáváte na nás, jste chudáci. Nemyslím tím staré, ty již nikdo nepředělá, ti budou stále takoví, to je známý úkaz stáří.

Lituji mladé. Rozmáhá se mezi nimi faleš, pokrytectví, zakrývání svého vlastního charakteru maskou nezájmu a unuděnosti, spleen. Jsou to starci, kteří nikdy nepoznali pravého mládí. Slaboši bez páteře, větrné korouhvičky. A ti pak jdou, a chtějí otravovat živel trampů? Bakterie, leptající každou masu. Těch musíme tramping rázně zbavití.

Druhá věc, na kterou bych se vás, kamarádi, rád zeptal, je ta neprogramovitost. Víte, někdo vždycky něco vyhrkne, myslí to dobře, ale neuváží, co vlastně řekl. Nic nemůže, ani při té nejlepší vůli, býti bez programu. Doposaváde zde program byl, sice neucelený, ale existoval. Proto se postupovalo kupředu. Víím, že se vyskytly směrnice, kterými se má poněkud celé hnutí řídití, ale vyskytly se též ti, kteří zamítají jakýkoliv cíl. Poďivejte, hoši: Odložit cíl něčeho, znamená smrt.

Možná, že po mě někdo hodí kamenem. Snad mě budete bítí pro má slova, která vám chci nyní říci, vysmějete se a řeknete: „Idiot!“ Já vám však na to odpovídám: Mám vás všechny nejraději ze všech lidí a chci pouze naše štěstí a dobro. Budete-li kamenovatí, snesu to také. Osud se mnou smýkal již dosti, vydržím hodně.

Tedy poslechněte! Tramping nesmí nikdy spěti k zániku. Stane se to však tehdy, budete-li stále zůstávatí na témže stupni, na kterém jste nyní. Tramping tu není pro srandu. Tramping má úkol jiný, než poskytnout pár indiividuím možnost opít se. (Nemluvíím o potlachu, kde je to samozřejmé). Tramping přišel, aby mládí, po válce skroucennému v nemožnou posici a zavřenému do stuchlého sklepa, vydobyl volnost, štěstí a svobodu. Tramping přišel, aby masy mladých stoupaly stále výš, slyté v jediný cclek velikým přátelstvím a jedinou touhou. Vrátití pro sebe a pro budoucí mládí štěstí a volnost, kterou přes válku ztratilo.

Řeknete možná, že mluvím hlouposti, že jste rádi tam,

kde jste. Ne! Život je něco jiného, než hrani na indiány, které by byl tremping, bez správného cíle.

Vytýkám za cíl: **Nestrpět podmanění, absolutní neodvislost a vydobýt si štěstí, které nám náleží.**

Veiskopf:

Proč pořád brečíš a nepomáháš raději stavět?

Ale, dyž je mi tolika lito Franty, že musí všecko udělat sám - - -

Povídá pan ředitel Preis v jedné společnosti: „Já si musím dát vždy před spaním pod hlavu penženku. Jinak bych neusnul.“

Zaslechl to náhodou jeden tramp: „Herzog, čoveče, vy musíte mít vysoko hlavu, dyť vy spíte v sedě!“

Při premiéře.

— Venku musí ale pršet!

? ? ?

— Že nikdo neuteče.

-ra.

— Co je s Frantou, že není poslední dobou vůbec vidět?

— Ale je nemocnej.

— Na co?

— Na anglickou nemoc.

— ? ? ?

— Von je nezaměstnanej.

Farář

V táboře stříbrnejch trampů.

— Pojte všichni sem, dobytkové. Jelikož dle programu má dnes k obědu bejt HOVĚZÍ guláš a maso jste zapomněli přinést, bude někdo dle losu OBĚTOVÁN.

-ý-VI.

Fackoval v prvotřídním restaurantu vrchní pikolika: „Ty všiváku jeden, když je k obědu guláš, tak se nedává do gramofonu píseň: „KONÍČKU MŮJ BÍLÝ...“

Učitel: „Alkohol nejen že otupuje rozum, ale zavínil již mnoho neštěstí a škody. Kdo ví nějaký příklad?“

Žáček: „Prosím, náš tatíček je každé den vozralý co by prase a včera vypadl z elektriky a přejelo ho auto a na tom autě praskla pneumatika.“

Učitel (zděšeně): „A co tatínkovi...“

Žáček: „Kšanda.“ -ý-VI.

frantia šerif

ŠKUBÁNKY

Když jsme se blížili k Jílovému, povídá Ferda zasněně: Nemastný šklubánky ti asi nepojedou? Potom mě začal klidně a věcně vysvětlovat tu záhadnou průpověď.

Správce stravovny krmí vandráky každý večer důkladnou porcí černých šklubanu. Že je nechceš? Musíš, chlapečku. Ráno zase je na programu ohromnej rybník kafe a žádnéj krajíc chleba a tyhle dvě jídylka jsou vázaný na sebe. Když nebudeš šupat večer šklubiny, bude ráno élent.

Měl sem takovou hroznou chuť na to kafe, ale ty šklubánky mě naháněly strach, obzvláště, když Ferda žvanil něco o peckách mouky a kusech brambor, jež se při tom musejí sníst a dokládal výhrůžně. Ať nic nenecháš na talíři, to by sme to projeli.

A pak jsme došli po silnici k místu, odkud bylo vidět na město a kde stál krásný automobil, u něhož pobíhal pán s licousy a červeným nosem, upomínajícím na pečené jablíčko. To byl náš typ a když jsme se již chystali pokorně zdravít, za čímž by v zápleť následovala prosba o špačka, stala se věc neslýchaná.

Nazdar, mládenci, zahlaholil rudý rypec, pánbíček vás sem přived. To sice nebylo tak zcela pravdivé, ale nač se s lidmi hádat, když nevíš, kdy je můžeme potřebovat. Proto jsem Ferdu jemně dobnul, aby se na něj nevrhl jako sup, ale nebyla to ani potřeba.

Zpod rudého nosu už se hrnuly další vysvětlivky. Došel mě tu benzin a mám prázdnou rezervní plechovku. Prosím vás, mládenci, skočte mě jeden s ní do města. Tady máte, vy mladej, peníze a — no, vy tu můžete počkat. Ten pingl si tu nechte, ať se vám jde lepší. Ták ukažte a pak dostanete ode mě ve městě fajn večeri. Ten chlapík byl vykoukanej. Já si to šustil jako křepelka tam a zpět a rudý frnec potvrdil moji theorii o sympatiji a lásce na první pohled. Mluvil hlučně, ale stručně. Sedněte si, mládenci, já vás svezu do města. Na stravovnu máte ještě hodinu čas. Pak jsme se šudli budli octli v hospůdce, jejíž klenbou znělo nádherné říkání. Těm mládencům, pane hospodo, dáte deset burtů, chleba, šest piv a deset športek. Tak nazdar — tů — tů — tů a byl pryč. Odejel zlatoušek-dobrodinec, ale krčmář nosil a nosil a my jedli i pili, čoudili a opasek povolovali, neb nebe dlaň svoji otevřelo a aj nostinský ze srdce dobrého deset syrečků nám přidal. Ach, byl to krásný sen, ale povinnost volala a razítko muselo být v knížce. Proto jsme se uctivě poroučeli a najedeni a napiti jsme se ještě uctivěji hlásili u pana správce.

I děl ten dobrý muž. Dete sice trochu pozdě, nežebrale jste někde? Ale máte štěstí. Jste tu dnes sami a dostanete řádné porce. Slíkněte košile, jestli nemáte vši. Když se díval lupou do švů mojí košile, děl

řáko mimochodem: Máme šklubánky. Umejte si nohy a sedněte si za stůl do cimry. Seděli jsme jako zařezaní, když nám děvečka donesla každému hluboký talíř, na němž bylo na každém kopec jakéhosi tmelu, jakoby jsme z toho měli dělat sněhuláky.

Zmizela děva, ale šklubany zůstaly, a dva rozpacití mladí muži, v jejichž mozcích lpěla otázka, Co s tím? Tu padl zrak náš na kamna v koutě. Hurá — A padl na komínek s dvířky, který z nich trčel. Třikrát hurá a už sme to tam cpali. Pak jsme četli velice interesovaně nápisy na zdi. Kouření se přísně zapovídá, modli se a pracuj, práce šlechtí a lenoch ten na hnoji zajde, pracovitý štěstí najde, když vešel pan správce, jeho paní a služka s náručí dřeva a papíru.

Správce (úředně): A mládenci už snědli. Tady máte Pečírkův kalendář, čtěte si.

Paní (kulatá osůbka, šveholí sladce): Chutnalo? Chutnalo? My tu vždy vaříme, aby se nám nedržely v kuchyni mouchy. (Ke služce): Anna, zatopte.

Anna: (topí, dmejhá, pak si přinese petrolej).

Oheň: (nic, smradu moc).

Správce: (ale) Otevřete ten komínek, nenechala jste tam peroutku nebo hadr?

Ráno kafe nebylo.

On :

— Proč nosíš s sebou pořád ten křestní list?

— Protože mi všade říkaj, že sem vůl. Jůra.

— Heleď, když teďkon máš kanoi, zapívej nám tu námořnickou vo těch lodích.

— Kterou to, já si nemůžu vzpomenout.

— No tu: žALŮ DĚVče, žalo trávu...

— Jak to, že mě vracíš 12 Kč, dyž sem ti pučil 13?

— Já myslel, že si pověřčivej! Katy.

Helejte, kluci, s kým se bavíme!

Když svoji duši patřičně vznesete, pak rádi podniknete se mnou exkursi do široka, do vysoka a do hluboka.

Jako páter chodí pro argumenty k Adamovi, my si pro ně doskocíme do slavné naší historie. Hle, Samo, praotec Čech, svatý Václav, Božena Němcová — kdo nám upře jedinečnost figur? A podívejte se po dnešku: Jiří Stříbrný, svatovítský velechrám, francouzské legie, sokolové, AC Sparta, staroměstský orloj — kdo si dovolí ušklebek?

Viděli jste na invalidovně defilovat české pluky? Která jiná armáda je tak krásná a statečná a umí tak vyřizovat své nejmenší jednotky do prava?

Dále na př. česká kuchyně. Jen se podívejte na blebtaniny, které se vaří v Německu, ve Francii, v Turecku, v Afganistanu — opravdu by ses poblíhl při pouhém pohledu na přípravu. Ano, po celém světě jde věhlas české kuchyně.

Nebo naše řeč. Slyšeli jste mluvit Němce, Angličana, Japonce? Co je to jejich štěbetání a kvákání proti plynulosti toku a hudebnosti naší sladké mateřštiny. A technická vymoženost, jak bych řekl, Husovy čárky a háčky, to je unikum. Hle, jak ostatní jazyky trpí nedostatkem háček a čárek.

A hudba? O té netřeba se šířit. Je jenom s podivem, že se nalezne český virtuos, který si dovolí říci primášům v Košicích takovouto nehoráznost: „Nejllepší muzikanti na světě jsou cikáni a já.“

Ano, nehoráznost, banálnost, fuj!

Náš Jirásek. Přirovnejte někoho k našemu Mistru. Napsal někdo víc tak tlustých knih jako On?

Příkladně ještě náš český lev ve státním emblemu. Jak je to krásné — dva ocasy!

Konečně sličnost našich děv. No, jste mladí, to přece musíte uznat na prvním místě. A nebyt podplácení a sprostých intrik, jistě by odedávna byla docela chronicky světovou královnou krásy a inteligence Česka.

Ano, samá intrika — leč, marné proti nám jsou vzteky!

Neprávem byli jsme na šachové olympiádě odstaveni na páté místo.

Potom plzeňské... ale to už je něco jiného. Chtěl jsem říci, že taková exkurse, ta, panečku, osvěží to cosi shnilé ve světě trampském. Ona vám ukáže, proč musí vznešená duše plakat, když trampa jenom vidí.

Bože, tramp, mladý zdravý hoch — a on se nemodlí, neučí, neříká nazdar, dělá svým představeným samou schválnost, kouří, pije, huláká v lese, hraje na tahací harmoniku, bože, volám všechny mocné tohoto světa, pojdte na ně, volám v hodině dvanácté: „Hanibal ante portas!“

Slyšte hlas přátelský, hlas staré zkušené dámy, profesora dějepisu a tělocviků, trampa, který byl v Číně... my vám znovu a znovu opakujeme, že je třeba jít do sebe, vyburcovat vznešenou duši, která v každém z nás dřime — jenom snad v Kuzmovi ne — ale ten je zapsán čertu, a potom hoši vyrukujte s krásnou českou písní na rtech, oblékněte vaše manželky do malebných našich krojů a jděte se podívat na ušlechtilý český film.

Vidiš, trampe, ty to nevíš, ale my tady s panem profesorem víme, že i na Marsu je v každém pajzlu animírka z Prahy a v každém divadle se hraje „miloučké zvířátko udeláme z vás“.

V jedné vinárně jsem všechny tyto věci slyšel — a to byste koukali od jakých pánů. Vzdělání lidé, na něž si příliš dovolujeme, uznali lidé, kteří říkají, že jsme s tím trampováním měli přijít až za nějaké století, moderna zátesácká prý neporazí hejslovany.

Kluci, co tomu hutoríte? Já hutorím, že ne, že se páni mejlejí. My jsme zde měli být před půl tisíci-

letím, když tu řádl zlý šerif Jan Žižka z Trocnova s jeho překrásnými vozy, které tak pěkně sjížděly s kopců. Uvidíte, jak za krátko poletí každá zmínka o něm z dětských čítanek za zmínkami o Franz Josefovi. A proč? Protože to byl rošťák, který si nedal nikým měřit palecát, jestli ho má akorát.

-glm-

Š í p :

A víte, kluci, kerý lidi sou největší sprostáci pod sluncem?

!! Ministranti. Poněvadž ti kadi v kostele.

lord

— Kam se patláš s tou třaskavinou?

— Ale doktor mi řek, že mám zubní kámen, a tak ho teda du vylámat.

Franta sežral dvě kila višni a vypil litr kyselého mléka.

Franta moc často posedával do houští.

Franta si nakonec vypučil vod muzikantů basu.

Proč?

Vona prej basa tvrdí muziku!

-šefe-

Na Jarovskej pláni hrajou dva esteti tennis a při tom se vytahujou, kdo to plácá lepší.

„Víš,“ povídá jeden z nich, taktó zrzoun a vyťahovadlo, „ty si Koželuh a já sem Tilden!“

Zaslechne to trampík a chtěje ho dožrat, povídá mu:

„Ale dou, mladý pane, dyk Tilden zrzavej nejní!“

A bylo po tennisu.

Far West

— Víš, jaký je rozdíl mezi DVORÁKEM a DVORÁKEM?

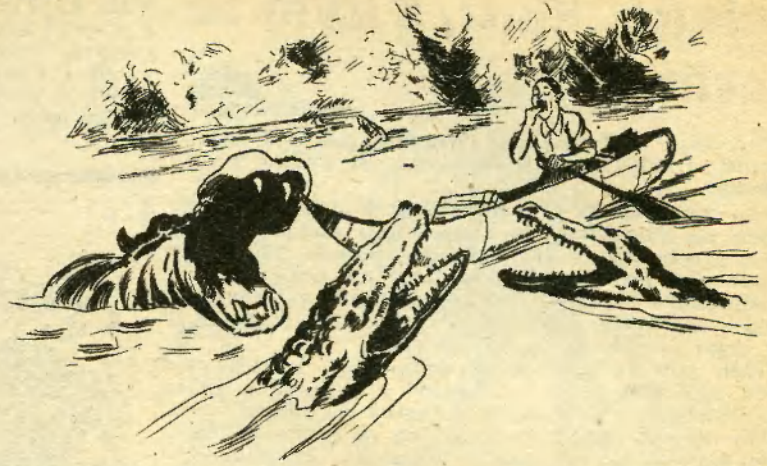
— A nechtěl bys teploměr?

— Neblbni. Ten první DVORÁK hrál celv PRAZE, a tomu druhému DVORÁKOVI zase celá PRAHA.

-ý-VI.

Peške:

Člověk by opravdu neřek, jak je to zívání nakažlivé!

— RYCHLE POMOOOC! RYCHLE! TOPÍM SE!

— A to tak pospícháš?

Ota

— Vy jste zmeškal vlak, pane tramp? — Ani né, ale von vodjel dřív, než sem přišel. Ota

— Ty, Johne, řek mně Franta, že sem ti děsně podobnej.

— Kde je, já mu dám pár facek.

— Proč, já už sem mu je dal.

Kamarádi! Zima se blíží! Řádné „v y t o p e n í“ Vašich chat svědomitě obstará Správa stěchovických přehrad!

— Koukej já mám krystal, chytám na něj Londýn a tuhle Harry má pět lampovku a neslyší nic!

— Komu to povídáš?

— Tobě. Já ten Londýn sice eště nechyt, a Harry je hluchej.

Šerife, že nevíš, jak se pozná rybář v kavárně?

Jak?

Těžko - - -

Fig.

Figurka

Číslo 182. V Praze, v pátek dne 4. července 1938. Ročník XLVIII.

NÁRODNÍ POLITIKA

Vydání pro Prahu.

Nejnovější zprávy.

Na bludných cestě

SMRT PAĎOURŮM!

Odpolití

Nečestku.

Mussolini 1933 a vyhlášení

TRAMPOVÉ. I.

Dle Národní Politiky.

— Slečno, přijměte mou nepřímou soustrast.

— Co blázníte, mně nikdo neumřel.

— Tak, proč nosíte takový hluboký smutek pod očima?

Lucie.

Zahrada spokojenosti.

Jistý šlechtic, který měl v okolí Paříže krásnou zahradu, usmyslil si kteréhosi dne dát na ni následující tabulku: „Tato zahrada bude věnována člověku, který je ve svém životě dokonale šťasten.“

Jakýsi lakomý boháč, jda okolo, četl nápis a ihned běžel k majiteli zahrady v naději, že zahrada bude jeho, neboť prohlásil, že je úplně šťasten.

„O tom velice pochybuji, příteli,“ řek šlechtic, „neboť kdybyste byl dokonale šťasten, všechna vaše přání by byla ukončena a vy byste netoužil po mé zahradě!“

Přítel chudých.

Obyvatel města Orleansu jménem Lepelletier nejsa spokojen tím, že dával chudým všechno co mohl mít sám, nepřestával prositi všechny své známé, aby učinili něco v jejich prospěch.

Jednoho dne, vida bohatého obchodníka onoho města, který stál ve dveřích svého domu, přistoupil k němu řka:

„Pane Aubertote, nedáte mi nic pro mé přátele?“ (Tak totiž nazýval své chudé.)

„Ne, dnes né, pane Lepelletier.“

Lepelletier naléhá: „Kdybyste věděl, pro koho se doprošuji vašeho milosrdenství! Je to nebohá žena, která nemá ani hadříku, aby do něj zabalila své novorozeně!“

„Nemohu.“

„Je to dělník, který měl své ruce a které si právě zlomil při pádu s lešení!“

„Nemohu.“

„Je to dívka, která nemá práce ani chleba!“

„Říkám vám, že nemohu!“

„Nu, pane Aubertote, slituje se přec a buďte jist, že nebudete mít nikdy příležitosti vykonati záslušnější skutek!“

„Nemohu! Nemohu!“

„Můj dobrý, milosrdný pane Aubertote!“

„Pane Lepelletier, nechte mě na pokoji; když chci dát, nedám se prosit.“

A řka to, pan Aubertot se k němu obrátil zády, odešel ze dveří do obchodu, kam ho Lepelletier následoval. Šel za ním z obchodu do pisárny, z pisárny do jeho bytu. Tam Aubertot unaven tolikerým naléháním, mu dal políček... Co učinil Lepelletier? Usmál se a pravil:

„To je pro mně ale pro chudé...?“

Aubertot zahanben poznal, že chybil, padl Lepelletierovi k nohám a podal mu svou peněženku.

Beneda:

Bída dvou.

Přátelství s malou Janou bylo mu žvancem dobrého chleba v nuzáckých dnech jeho dosavadního bytí. Vonným soustem, které člověk s chutí zpracovává svými zuby, když jimi dríve po mnoho hodin provívaly v námaze dřiny vlny prachu, a jež polyká s tichoučkým štěstím a pozorně, aby je do poslední štipečky prochtunal a užil.

Chudí lidé mají své štěstí dvakrát krásné. Po prvé už jeho přiznáním, které není právě časté, po druhé pak znásobeným oceněním a uznalým přijetím. V bohatém přílivu radostných chvil osadníci slunných výsep života přijímají světlé lesky milostivé pohody s línou samozřejmostí, nesytíce se jejich nádherou, neboť jsou přeplněni dary nejrůznějšími. Chudás

teplíčko šťastného pousmání pochová v upracovaných dlaních něžně a opatrně, než jej přitiskne k rozžářeným tvářím, aby se na svět podíval jeho očima vesele a téměř bezstarostně. Vždyť přes všechny bouře zmitaného života některé okamžiky ustrnou v tišíně klidu a svět pak pochoduje s celou mašinerií svého naplnění kdesi za skalisky snění a smíchu.

Úlice ve věčné lačnosti bez výběru polyká lidské osudy v proudění mass a přece Jana se svým Ferrym byli nejměšnější dvojicí v zástupech proměny. Jako by v pravidelný tok, svázaný věnci hovoru a setrvačností pohybu, včarovány byly nahlas a okázale tleskající ruce. — Jako by v dramatu hrůzy smělá ústa vykřikla naplno a ve smíchu. — Jako by v eleganci vznešeného plesu bezstarostný podivín hopsoval v holínkách a beranici. — Jako by do lhotejnosti lidské společnosti, obrácené venkoncem zády k příhodám druhých, kdosi namlouval jasně a pro všechny události svého já. Tak ti dva šli chodníkem města, barevné stuhu slov věšice mezi propast k sobě obrá-

cených úst a pozorně vinouce spojené lokty druh k druhu.

Neexistovala Ferryho zmrzačená noha, vlekoucí se v nepravdivém kroku po nerovném dláždění, ani jeho nevzhledná hlava s ušima psa a hroudou zbytečného hrbolu vzadu nad krkem.

Janiny nohy nerozbíhaly se také v kolenou do ohybného oblouku, nad nímž jako na trně krčilo se tělíčko s plochými nadry a pihovatou kůží.

A hadrarna jejich oblečení nebyla také odpuzující a ubohá.

Večer stál všude ve městě, štědrý jako Mikuláš darovanou volností. Zvedal lidem unavené hlavy, svítě jim do očí skvělými lampami slavnostního osvětlení, rovnal jim bolavé šíje, ukazuje krásu hvězd.

Mekotavý stroj v monotonním úderu formy do pásu kůže plačtivě naříkající nedržel po několik hodin a otrok, který celý den byl pověšen na klíce, v kroužení lijící život do jeho vymláčených součástek, ve větech zповědi budoval báječný svět.

Pro Janiny ruce, zehromlé věčným mytím, bylo Ferryho rámě klekátkem před zповědníci, na které možno složití tíhu života bez obav před nadávkou nebo ranou.

Splav hovoru z barevných stuh slov narůstal v pěšiny do luk, nad nimiž stálo vysoké nebe jako široko rozkročený voják, jehož tvář svítí upřímně a nezastřeně. Den na sklonku měnil se v jásavé poledne, ulice v ubíhající alej, bída v sen.

Ubohost života byla zlomena slaboštvím touh a vidin a jeho surovost měkla do tichého a postačitelného štěstí.

Vykřičník v nepřetržitém shonu a spěchu posuňoval se v davu, okukován sterými pohledy, posmíván a pošklebován, ale v sobě vyrovnaný, klidný, usměvavý.

Kolikrát...

Ale jednou ve zmatku ulice zůstala Jana samotna. Orvané haluzky nadějí stály při ní jako smuteční vrby na podzim při kalném a nečistém proudu. V cárech visela radost do jejího prázdna, hlavou hnaly se myšlenky neveselé, zůstávajíce po odchodu syrovou pustotu. Domy zamračily se jako bubáci ve strachu malých dětí a byly tak podobny věznicí, do které odvezli četníci Ferryho

Sen mnoha dnů nemohl býti navždy abstraktní hříčkou a preludem... Dámy promenád měly často škaredá těla vyzdobena přepychovými toaletami, až zkrásněly k oslnění. A mnoho skříní ukazovalo tuto nádheru pod cedulkami se závratnými čísly cen.

Události v té noci před Janiným hořem nastupovaly s úžasnou naléhavostí, nedovolující ustoupiti a utéci. Hromadily pravdivé důvody, do podrobností shledávající omluvu pro všechny rozpory. Vedly silnou rukou — než byly bezohledně přervány siláčtější pěsti. Zamotány mřížovím několika pramenů světla a srazeny přívalem ran. Pak odešly od Ferryho tiše a bez rozloučení. Zůstavily ho v moci strážníků, ubožáka, s rukama ověněnými kusem ukradené látky. A plačícího pro den, který se ze sna nenarodil.

Janino hoře stopovalo v jejím nitru pozorně všechny bolesti a utrpení. Vykreslilo jí hrůzně, určitě bídu večerů před seznámením s Ferrym a osvětlilo nezastřeně budoucnost. Bylo nepřátelské, neboť následovalo po přílišném štěstí.

Bída chudých je krutější bída majetných. Neboť z ní není nadějných východisek a kombinace ubohých postrádají troufalosti a drzosti bohatců. Ráno nožem rovné se úskok osudu, který vystrčí už jinak bídáckou existenci do víru studených větrů.

Pro Janu byl najednou svět bezútešnou křížovatkou, rozcestím s hluchými východy ulic a cest. Samotou, od které lze kamskoli odejít, ale od níž nevede pěšinka s určitým cílem.

A její pouť večerními městem podobala se plavbě nad zrádnými hlubinami. Nad hloubkami, ve kterých jest bez pomoci utonouti. I když plavidlo není ještě úplným vrakem.

Její pouť do té chvíle, než přes ubohé tělíčko, do slz a vzlyků rozčilené, převalil se hukot těžkého

vozidla, na čtyřech pneumatikách hnaného za smíchem a veselím. A než dveře černého vozu srazily se před jejími chodidly, divně spletenými v křeči ohnutých nohou. Podobny dřevím cely, které Ferrymu třesky do jeho probuzení.

Jímž se stál žalář za krádež, urážku strážce a lehké ublížení na těle.

Neboť lehkou nelze prodati krásný sen.

Jean-Arthur Rimbaud:

U VOLA

V pět hodin večer:

Přes týden trhal jsem svá perka o silnice,
až v Charleroi jsem se stavil U Vola.
Dal jsem si rohlíky a v oprýskané míse
řez másla se šunkou, jež dávno vyčpěla.

Jak paša natáhl jsem nohy pod lavici
a z nudy civěl jsem na námět čalounu.
Ó, milé bylo to, když děva, růzolíci,
dvou živých panenek a ňader — melounů

— ta jistě se svých rtů by mužských
nesetřásla —
se smíchem podala mně housky s hručkou
másla,

kus šunky, kouřící jak sopka na míse,
kus šunky, růžové a čpící po česneku,
a džbánek nalila mně pěnou svojích vděků,
jež zlatil paprsek, jenž v nebi zpozdil se.

V Říjnu 1870.

Přel. Svata Kadlec.

— Ještě nám, pane kandidáte, povězte,
které druhy tyfu znáte.

— Flek-tyf, Bauch-tyf a preserva-tyf.

— Marion, pojď sem, já si zakouřím!

— ? ? ?

— No včera přeci šerif říkal, že máš místo
nohou zorky. Canadians.

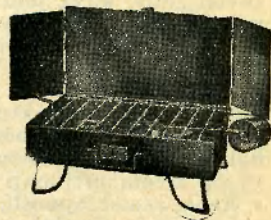
AMERICKÝ BENZINOVÝ VAŘIČ

pro trampy, turisty, skauty,
na letní byt

obdržíte levně u fy

F. Lenz, Praha II.,

Panská 3, Passage

Cože pláčeš Same tak hořce?

Ale Bóže, Dorina mi svěřila sladký tajemství. -ý-VI.

Staněk:

Esi pak víš, proč se v zimě do tanečních, nosej ke smokinku lakofky?

To bych teda nevěděl.

Páč dybysi šel bosej, tak by to bylo nápadný, ty chlape úchylnej! lord

- Já sem byl už tramp, než sem se narodil.
- Heleď, nehoupej nás!
- No, máma říká, že sem přišel o týden později a bos. Hoban

SOKOLSKÁ PÍSEŇ:

dříve: Hr na Němce, hr na vraha.
 nyní: Hr na Němce, hr na -aha-.

-ý-VI.

- Přišel tramp do obuvnického závodu.
- Chci keasky.
- Na jaké číslo nohy?
- Na vobě, copak je mám vočíslovaný!?

Tůma:

Já kouřím jen z hliněných lulek.

Proč?

Protože dyž mi upadne, tak už ji nemusím zvedat.

Jak to vlastně na tom Jarově bylo.

— Co je to támhle za toho kluka, co se baví s četníky?

— To je přeslavnej vejtaha „Rudínek“.

— A kde jsou svolavatelé?

— Ti už kluky vodvedli na Angličák a do Zahořanskýho.

— Eda mě včera žádal, abych mu půjčil sto korun; co myslíš, mám mu vyhovět?

— No ovšem! Prokážeš i mně službu!

— Tobě? Jak to?

— Inu, nepůjčíš-li mu ty, přijde na mě!

Šakal

Originál angl. dulbox

195'- až 218'-

Jaroslav Bohata

Anglická obuv,
S M Í C H O V,
 Nádražní 18.

**Beneda:
Ú t ě k.**

Poznal jsem Vás na nábřeží
zrcadlícím se v moři vysokou věží
kostela. —

Byla jste veselá,
tančíc po kostkovaných chodnicích
s úsměvy na lících. —

Bylo mi bídné to odpoledne:
hlad a všeliká tíseň
svázaly můj světácký humor a vtip. —
Snad bylo nám líp,
že Vaše smíchy vystřídala radostná píseň
a neprůhledné
stinné náměstí že Vás pohřbilo. —

Mám rád
hlučící zástupy proménád. —
Měl jsem hlad

a toužil ochutnat pamlsky Vašich vнад. —
Utékl jsem z nábřeží od lidí,
kteří nesoudí dobře o všem, co uvidí. —
Illavou vanuly větry bouřící
myšlenek zlých:

Váš muž s lehounkou lodicí
na vlnách azurových
loví daleko od pobřeží. —
Sítí i velké ryby utekou. —
Cestou ne zrovna dalekou
mohl bych dojít s Vámi k plnému stolu;
dva lidé spolu
i beze slov se dohoví. —

V tichý Canal půvab svůj noří
façada Vašeho domu s gondolou u prahu
dveří. —

Do peří
bílé postele bych položil syt svůj hlad,
touhu, okusit Vašich vнад. — — —

Zlá námaha
přemohla chůtice, které toužily
svléknout Vás do naha. —
Lidé se často už z lásky vraždili. —
Byla jste krásná a žádoucí. —
Nebývám přítelem dlouhých okolků
a tehdy bylo mi hladem do pláče. —
Však pro toho smrkáče,
jehož k řádkům tiskla jste pravici,
uhnul jsem nejbližší ulici,
abych pro holku
nezabil dítěti mámu má moucí
a vášněma svýma
nezplodil bratra a syna
nelegitimního.

*Nepoznáte, co krásy se skrývá
ve Vašich fotoobrázcích, dokud
si je nedáte zvětšit u firmy*

FOTEX BRÍ ING. KRÖHNOVÉ
pasáž paláce »Skaut«
FOTOPŘÍSTROJE — POTŘEBY — PRÁCE

Géza:

**Čemu se chlape eště smějete?
Tomu, co by asi dělali, kdybych se toho
provazu pustil.**

Znáš onen malý domek u jezera?

(Chronická rubrika tichopotlašná.)

Tážete se, zdali existuje ještě cosi nižšího než četník,
hajný nebo policejní agent. Je pravda, být četníkem
nebo policajtem je velmi nečestné. Ale dovolte, abych
hájil lidi, kteří se jimi stali, protože nikterak nejsou
nejposlednějšími mezi posledními. Oni otevřeně jdou
za svým chlebem, neskrývajíce svoji plochosť a suro-
vost. Oni jdou bít chudého člověka s vědomím:

„Já jsem děvečka zbabělých pánů, kteří nemají
odvahu stisknout spoušť, jdu vás bít v jejich jménu,
a biji vás odhodlaně a rád, vždyť zbabělý pán mi dá
ztuchlou rýži a budu-li chudý deset let, odmění mne
tretou z plechu!“

Zastávám se jich u porovnání s lidmi de facto nej-
poslednějšími, a to jsou ti, kteří dělají noviny.

V skrytu, neznámi vám všem, buď ze samé lásky
ke svým věcem anebo za mírný honorář smolí po-
mluvy, dělají lži a vůbec pěstují superlativy, aby se
něco ve světě dalo i když se nic neděje, aby hlavně
byly orgie a hořící stohy a lesy i když ne a ne někde
něco chytnout, aby lidé dali šestáček za večerník
i když novináři jenom popsali papír.

Řekněte, chlapci, jak za sebou zařadíte policajta,
jehož stejnokroj je mu přes několik ulic viditelnou
visítkou, a člověka, který schován za bifíce a za list
pána svého nikdy se vám nepředstaví, nikdy vám
neřekne: „Já jsem váš úhlavní nepřítel“ — tak, jak to
právě činí každý zbrojnoš tím, že nosí uniformu?

Nejhnusnější práci dělají vši od tisku, vši — které
se za své dílo nikdy nepostaví!

Při této příležitosti ještě poznámku: Když chce mi-
nistr spravedlnosti označit jistý tisk jako bulvární,
trampa to může nanejvýš rozesmát. Neboť smrdím-li
celý, jak mi může někdo vytýkat: Tobě smrdí levá
noha!!!

Mnohým z vás není jasno, co je demagogie. Je to
nás tisk. Ale kluci, naprosto jasno je nám všem,
co je to tramp. To je člověk, který se nedá na nic
nachytat!

**KDYŽ KANADKY TEDY ORIGINAL
OD VESELÝHO**

Praha - Jáma

Za Kč 100.-

obdržíte dokonalejší
fotografický aparát

„Okam“ od ly „Argo“

PRAHA I., TÝNSKÁ 4. — ŠTUPARTSKÁ 1.

Aparáty všech značek — Vyrolováme, kopírujeme, zvidňujeme

— Jíme, skoč mi ven pro tortu, vono prší!
— A to myslíš, že potom přestane?

Canadians

— Tady ňák něco šumí.
— Že by Marica?

Š í p:

**Tak mám ohromnou kanoi.
Za 20 Kč tejdně.**

**A jak dlouho ji budeš splá-
cet.**

**Hergot - to sem se zapo-
mněl zeptat.**

Melich

Modlitba

(paďourům)

do nočníků najatých helem
nasad jim ježky

a v zadnici komisních kalhot
rozházej rezavé hřebíky

DEMOKRÁCIA!

v pupkáčů oči podlitých perversí
zabodej ostny nenávisti hladovících

DEMOKRÁCIA!

ve štíhlé lahve kypící šampaňským
načepuj slzy slzících bomb i matek

DEMOKRÁCIA!

za každý dívčí klín jež sprznili
dej mi kus chleba a nasytím svět

DEMOKRÁCIA!

do oken jejich vil na místo rozmaryn
nasázej mříže

kterými ssají vzduch vězňové svobody

DEMOKRÁCIA!

pomoz mi rozevřít jich páchnoucí držky
by mohly pozřít všechny ty mrtvolky

horníků

SVATÝ VÁCLAVE!

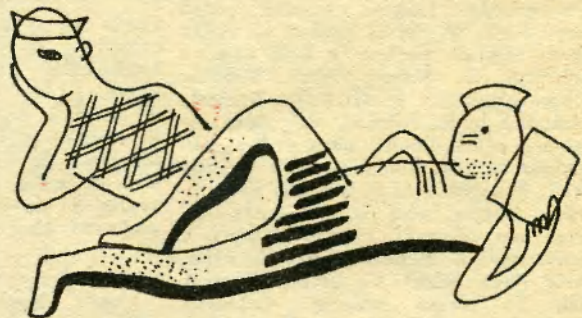
daruj mi hlavu toho posledního ---

jak shnilé vejce

krásně by křápla o slizkou zeď

AMEN.

Géza:

— **Si hoviš?**

— **Jo.**

— **Taxi hov, no.**

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“, PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Drby z čundrů,

Redakční.

Všem, kteří nás upozorňujete na „kolosální“ numero jednoho weekendistického časopisu, dle mody nazvaného jako trampský, nemůžeme odpovědět. Byla by těch odpovědí celá stránka a o to jistě žádný nestojí. Děkujeme všem za ty projevy a za informace o finančních pramenech, použijeme je, ale až — na posmrtný článek. Z vašich dopisů je radost, je vidět, že tramping je dnes na správné cestě. Proto nám pomáhejte dále a houšf. Tam těm nebudeme ani zmínkou dělat to, na co čekají — zadarmo reklamu. Totéž platí i pro oněch deset osad, které protestují proti zavlékání jejich čistého jména do sloupků onoho weekendistického plátku.

Salon odmítnutých.

El Paso, polepšete se, jó? Hynda, piš po jedné straně. Venca P., totéž. Figurka, něco dobré, jen dál. Klacek, plácají si tam slámu. Bobr, prosu! Cejn, bude později. Zrzavá Maud, raději fóry! Joskop, za to nás už ten trampský spisovatel žaluje. Franta ze Sovětu, Pro Trampa příliš tendenci, pošli do R. V. Johnny, ty už byly, jiné. Plavčík z Andrej Marty, perem a po jedné straně papíru! Šilhavec Lojza, moc osobní. Jim Zábrobní, něco jiného, nemáš? H. Týr, dál, všechno nejde! Tonda náš, jeden a dál. Ferry, zatím byl dobrej jenom papír, ale jen dál, něco se ujme. Dandy, osobní, jiné! Tota, dobře a dál. Black Hills, dobrý, tak dál. Lang, Paříž, dík a pošli zase. Co měly znamenat ty výstřižky? Dick z Hurikánu, tohle to bylo pro censored (ten zlej pán už se vrátil z dovolené), ale pokračuj. Šerif Jim, perem a po jedné straně. Dick, osobní, jiné. Jizvo, viz nahoře. Jenkov, nemáte raději fóry? Šerif W., příliš násilné — raději prosu. Latal, všechno v koši nejni a pokračuj. F. Simon, Nach Budweis schon abgereist. Hadži, dál. Kazatel, postupně bude otištěno, dál. Bóža samotář, příliš dlouhé, něco jiného, pan paďour za tak dlouhé povídání nestojí. Šerif Nosanek, to by sebrali, něco jiného. Cosino, hodí se, ale potřeboval bych ten německý tulácký časopis, v Praze není k dostání, nemáš ho náhodou? Pošli. Mirka V., osobní. Krameš, dál. Tu adresu neznám. Colorado, trochu se omlaďte a dál. Vostrý Vokko, měl jsi jim to říci na místě. Napiš zase. Adol, Jehlan, když tohodle vysvětlil. Zmatek, osobní, něco jiného. Jerry a Olda, obdrželi jste už ty adresy? Lucie, to poslední už bylo lepší. Millan, vyříd mu, že si článek špatně vysvětlil. Zmatek, osobní, něco jiného. Helleho, na A-Zet se vykašli, jakož i všichni trampové, protože pro trampy je „TRAMP“!

Nové osady:

„Jean Good“ v Čes. Budějovicích.
„Jukon“, stanařská osada na řece

Jihlavce pod hradem.
„Hawai“ v Mor. Ostravě (bývalá Quitpumpa).
„Bezejmenná“, stanári v Lipníku nad Bečvou.
„Madagaskar“ (býv. Santa Fé) v Lomu u Mostu.
„Pětiletka“ v Brně. (Zve kluky — směr: Bilovice, směrem k Adamovu.)
„Troombye“ v Místku. (žádá kluky z okolí, by se s ní scukli.)
„Barbados“, stanári v Praze.
„Silver Star“ v Břeclavě. (Nemají nic společného se Stříbrným mimo jméno a zvu všechny, kteří se tam začundrají. Pozvánky a j. na: M. Sochorová, Břeclav, Nádraží 23, a můžete se na této adrese hned stavět pro bombon.)
„Sanatorium Doctora Svinky“ v oblasti plzeňské u Kornatického jezera. (Sanatorium prý je vzorně hygienicky vybaveno, každý si tam může ulehčit, dvou-denní pense Kč 9.99, speciální dieta, léčí se: viditelná žravost, zácpy a otylost lebky. Mimo všeho disponují vlastní hnaneckou stanicí a čistí „mastné“ skvrny. Klima mírné, větry dle diety a výška nad mořem jako obvyčejně.
„Ztracené údolí“, stanári na Želivce.
Konec úředních zpráv. T. T. K.

Kdo jste byl svědkem 27. července rozklení jednoho staršího pána ve vlaku č. 3623, přijíždějícího do Bráníka po osme hod. večerní, přihlaste se v naší redakci. Mladý průvodčí byl oním pánem neoprávněně udán pro nedostatečné plnění úřední povinnosti a potřebuje vašeho svědectví!

Osada Far West
oznamuje, že si zvolila čestného šerifa, hostinského Tonika Macháčka ve Lhotě. Jelikož jest jejím největším podnikníkem, o čemž svědčí popsaný a nezaplacený tácky u něj uschované. Doufáme, že šerif chápe, jakou zodpovědnou funkci zastává a že nějaký ten tuplák dá do placu a proto řveme mu mohutně Ahoj!

Gigolo.

Osada „Kamarádi“ Pikovice stěhuje se do zimního lágru na Petrov.

Benedo,
ačkoliv Tě neznám, za všechny mé známé kluky, za náš malý trampský národ děkuji Ti za Tvé básně. Nemám ve svém slovníku mnoho slov, ale snad jednou na Tebe narazím a řeknu Ti, co neumím napsat.

Tvůj Siregon.

Do Brna.

My, osada „Naděje příštích dnů“, nemáme žádných předpisů, ani desater, ani ideálů, pouze touhu po zlep-

šení žití a věrném kamarádství.

Náš život je živoření a boj s tu-
láctvím.

Osada existuje v Brně-Maloměřicích.
Ztracený Joe.

Kamarádi!

Deme začátkem srpna na čundr Slovenskem, tedy, hošové, kteří máte svoje wigwamy směrem Českomoravské vysočiny, sdělte svoje adresky do redakce „Trampa“.

Zautíkáme k Vám, vychrápeme se u Vás, Spítarové sme zdařilý a doufáme, že nákou tu slezINU spácháme dohromady.

S Gregorovci nic společného!

S trempským Ahoj!

„Siki“, „Dandy“ „z Lone Walley“.

Protestujeme...

Protestujeme co nejrozhodněji proti mystifikacím šířeným poslední dobou v časopisech, jakoby nás Irčan (Bohuslav) se byl oženil.

Irčan mi přísahal věčnou lásku a patřít jedině mně.

Následují podpisy: Irča a Lexa, Annie, Anča, Ančí, Andula S., Máňa, Marion, Mary, Lída, Lydie, Liduna, Frána, Věra, Gusta, Inka, Zdena, Katusa, Rakča, Růžena, Roza, Božena, Lili, Lojzka, Betyna, Jarka (a Věra), Hela, Ilna, Soňa, Olga, Jirka, Jarča, Mimi, Jiřina, Marta, Běta, Magda, Gertruda, Józka, Ela, Elis, Alice M., Rudy, Tonča, Tóny, Berta, Amálka, Pavla, Paulina, Karla, Bára, Bohuslava, Jana, Jennie, Alžběta, Štěpánka, Alžběta Rakovská, Miša, Veruna, Sára Bernardtová, Kamila, Krista z Myslivny, Káta, Božka, Alfonza, Zuzi, Klára (Bow), Luisa, Filipka, Augustina, Rozalie, Titanie, Řina, Regina, Břetislava, Mája (medička), Brigita Helmová, Svata, Jarmila Kadlecová, Lucy, Eduarda, Terezie, Ludvika, Hedvika, Hana Kvapilová, Marcela, Cecilia, Popelka Biliánová, Jitka, Irena, Babuška, Bláznivá Viktorka (královna anglická), Mítěnka, Leila, Eva, Dorothy a PEPINA s DVOJČATKY Irčankem a Bohuslavou.

P. S. Nous sommes d'accord avec vos protestations.* Ange, Madelon, Juju (prost.), Germaine, — Paris, Marie Jeanne, Mignon Bouche-Bouche — Marseille.

Pozn. red.: To máš za to, že jsi se oženil. Nedá se ale nic dělat, do redakce to přinesly tři dívky. Jéžíšmarjá, to bude v domácnosti facek!

* Ztotožňujeme se s vašimi protesty.

Druhé osadě „El Passo“.

Jsouce na čundru Šumavou, byli jsme tázáni paďourem jedním, zda my to byli, kteří lágrovali u Černého jezera, poněvadž viděl na našich plících visitku „El Passa“. Po záporné odpovědi sdělil nám důvěrně pan paďour tento, že nějaká vosada „El Passo“ měla u zmíněného jezera tábo-

osad a redakce

rák a od toho snad chytaly kořeny stromů do vzdálenosti 30 metrů. Možná že přehnáno, nevím.

Tato okolnost nutí mně k tomu, aby formou slušnou a v lepších rodinách obvyklou požádal drunou osadu „El Passo“ o změnu jména.

Věděl jsem o této druhé vosadě již dávno (když jsem louskal Buffalobilky pod lavicí ve škole, tak jsem o ní četl), myslel jsem, že se snesem, tato příhoda také není nijak závažná, ale mohla by shoda jmen vésti možná k větším omylům. Ozvěte se, kluci! Franta, šerif „El Passa“.

Pro Duchcovsko!

Osada „Canada“ ohlašuje tímto otevření masérského salonu. Dívky, mající znalost tohoto oboru, hlašte se v našem salonu na Vavřincově náměstí (proti Batovi). Nejkrásnější a „nejdovednější“ bude jmenována mis „Canadou“. Naši trampové bez zaměstnání, poslanci a ministři 40 procent slevy. Prosíme proto naše osady na Mostecku, aby agitovaly pro náš podnik.

S huronským

Ahoj
šerif Džeknin a comp.

Kamarádům Mostecko-Duchcovsko- Teplickým!

Jak vám je všem známo, bojkotují nás paďouři na všech stranách, jak veřejně, tak v tisku. Také si na nás zalezl nějaký „astrachán“ v čas. „Stráž Severu“ dne 16. VII. 1930 pod titulem „Smutné zjevy“. Ano, jsou to smutné zjevy, když nemá pisatel článku v sobě tolik důvěřivosti a podepíše se pouze značkou K-Y, což je veliká škoda, neboť bych jej laskavě pozval mezi naše osady, aby se přesvědčil. Plamenné píše, jak „divoci trampové“ a s nimi jedoucí ve vlaku „spanilé a útlocitné děvy“ hulákají a vřískají, až prý kolem sedícím přechází sluch. Znamenitě se pisatel spletl, neboť trampové z Mostecka zásadně chodějí pěšky, patrně to byli paďouři. Nás, pane K-Y, vaším článkem nerozštěpíte, trampové z Mostecka se chovají všude slušně a řádně. Doporučoval bych vám, milý pane, aby jste se všiml více vašich lidí, t. j. paďourů. Nám stačí úplně za celotýdenní námahy v továrnách, kancelářích a za pultem, když se projdeme v neděli lesem. Ale vy, paďouři, chodíte lesy pustošit, sezerete svoje zásoby a v restauraci se vožerete a pak toto vše svádíte na trampy. Budeme si více hledět vašeho počínání v lese.

Kamaráde, hleď si každý okolí, aby na nás nemohli astracháni nic svalovat.

„Paďouřina na pranýř“.

Váš

Joe, tramp Všudybl.

Trempí, chcete přispět k slavnému okamžiku v historii Moravy? Ano-li, teda chceme pořádat ve středu Moravy trampskou slezinu v místech, kde by se mohla největší část trampského národa účastnit. Chceme po vás, abyste napsali, kde, kdy a jak si to vše představujete. My by jsme navrhovali poslední neděli v srpnu neb první v září, nejlépe myslíme v okolí lipnického kraje. Může se vše změnit, to je pouze náš návrh. Žádáme osadu, Olomoucké syřečky, Ostravu včetně Hobana et komp., bezejmennou osadu Kroměříž, s nimiž jsme na Lukově vyhráli zápas, ukažme, že jsme také aktivní a že Jarov (Bílá hora) se opakovat nesmí, musíme vše předstihnout, co bylo dosud vykonáno.

Pro slezinu máme připravenou táhací harmoniku, několik prima tlučhub, 1 demion, 13 lahvi od piva, 1 dohrávající gramofon, un fair fotbalovou jedenáctku atd. Ze budete všichni v dobré náladě, o to se postaráme všichni. Neptejeme si, aby do diskuse zasahovaly osoby, jež slouží k ochraně občanstva, jako hasiči atd. Myslím, že všichni Hanáci a Ostraváci, jež čtete náš vochblat, myslím, že všichni přiložíte nějaký to polínko k našim ohni. A teď tužku do ruky a psát adresu (zn. na odpověď):

Leo Jill, Přerov, Palackého 26.

Za přerovské trempy: Sony
a za přerovské trempky: Marion.

Našemu dobrému kamarádovi Pe-písku Cermanovi a jeho družce Haně na jejich čundru životem přeje vše nejlepší osada

„Gumarad“.

Kamarádům v oblasti Mže, Střely a Radbuzy.

Po vystřízlivění z vlasteneckého 28. října, po reakčních zákonech paďourů našlo heslo „Dál od města s falešnou paďourskou morálkou, do lesů, na slunce“ — mohutnou odezvu.

Ale není možno utéci ze začarovaného kruhu. Vládnoucí společnost má bajonety a není možno milovat přírodu ve stínu bajonetů. Paďouři tlačí nás zpět z lesů a silnic do města neřestí, do putik a kořalen, neboť nechtějí volného člověka otužilého a zmravnělého přírodou, nýbrž nemysličícího kretěna s funkcí mít děti a mlčet.

My, trampové, vyznavači slunce, protestujeme proti zákonům, které nás tisknou ke zdi, a demonstrujeme proti zákonu o polním pychu, za zlevnění jízdenek, za státní podporu nezaměstnaným po dobu nezaměstnanosti, za volné táboření, proti trampským rezervacím a vojáčkování.

Kamarádi, dejte svoje návrhy ke společné slezině buď na Střele nebo na Mži, a tato slezina musí dát základ ke kamarádskému spojení všech trampů za tyto požadavky.

Adresujte své návrhy: Villi Šašek
Plzeň-Slovany, Květná 33.

Za přípravný výbor:
Osady Nevada — Black River —
Red Shott — Cansas.
Wiking — Marion — Dane
Makabre — Ztracená kotva.
cená kotva.

Kamarád.

Sešlo se jednou 5 kluků, založili si osadu, pokřtili ji na „Ontario“ a zvolili si šerifa. Napsali o tom dopis pro „Trampa“, jen přilepit známku a odeslat.

Už toho není třeba.

Jednou v sobotu chtěli se provětrat někde za městem.

Sešli se však jen tři. Čtvrtému se nechtělo, pátý prý nesmí: „maminka povídala...“ Tak šli jen tři.

Když přišel večer, přišel i pěkný liják. Postavili stan, ve spěchu na špatném místě, takže do jednoho kouta stékala voda. Po studené večeři šli spát. dva si lehli na polovici stanu, o druhou půlku se dělily baňohy s vodou a s třetím trampem. On by ležel též v suchu, ale pak by musely být baňohy ve vlhku a to nešlo, protože tomu třetímu nepatřil stan. A tak on šel deštěm, přemýšlel o kamarádství a různých „trampech“. Vyspal se pod převislou střechem jedné chalupy na deskách a byl rád, že tam neměli psa.

Teď už jen dvoučlenná „trampská“ osada „Ontario“ byla ve „svém“ stanu a měla baňohy v suchu. Mimochodem, ten co spal na deskách, to byl šerif „Ontaria“. Teď se toulá a dře kedsy sám.

Šel jednou kolem jisté osady, ale tam neměli pro něj místo. Nelíbil se jim. Asi proto, že měl na pumpkách pučky. No, já mu dosvědčím, že si je neželí. Ostatně mu je milejší toulat se, než sedět v osadě. Je mu dobře, protože je sám. Pep.-Ostrava.

Drby z čundrů.

Pro kamarády na východě a pro ty, kteří v ten směr mají namířeno, budíž případ několika postizených výstrahou.

Za prvé se nikdo nezdržuj na košickém nádraží, je to nebezpečné. Sloupové naší státní bezpečnosti pořádají nad každou hodinu šfára. Běda ti, jseš-li podezřelý (to nevíš nikdy ty, nýbrž oni) zašijou tě podle zákona anebo taky podle vlastní chuti. **Polsku se rozhodně každý vyhni.** Tam je dnes taková situace, no nač dlouhé výklady. Když jsou už nuceni komunisty za stranickou činnost věšet, tak to snad stačí.

My měli to štěstí, že nás jen za podezření zavřeli na měsíc. Pasy jsme měli; četař aneb jiný bachař dostane za každého podezřelého 10 zl. t. j. 36 Kč. Představte si tu honičku na podezřelé. V base to všechno hýbe hmyzem. Ovšem, máš-li na tučný bakšiš, tak se tomu můžeš vyhnout.

Jeden tě pustí a druhého za tebou

pošlou. To víš, každý chce být živ. Kdyby tě snad náhodou drapli, nikdy neříkej při sepisování protokolu, že jsi bez vyznání, to je u nich zakázáno. Chovej se jako indiferentní chudák a moc nemluv.

Vyneslo by tě to taky 1—3 roky. Vyfechtovat se nic nedá, je tam hladu, že se ti o tom ani nezdá. Celková klasifikace: fialový hnus. Ahoj.

Kluci z Liberce!

Přičiněním prachatého strýce budu od 3.—16. VIII. v Liberci. Máte-li zájem na pokecání, pište ihned, kde se mezi tejdnem slezáté, na adresu: Rudla Schwarz, Praha V., Maiselova 8.

Šerifovi z Walkiki.

Děkujeme Ti za připravenou trachtaci, ke které jsme se bohužel nedočkundrali fčas. Předně brali jsme v úvahu Vaše oznámení v 19. čísle, gde Zizius píše, že odstartujete 2. července z Bratislavi do Černýho moře.

Do Bratislavi dočkundrali sme se o den později. Že sme tam byli je siehr, jako, že nás někdo nevyhubí. Dva dny sme tam utratili, a každý to poledne motali se tam na rynku, jako holubi v Benátkách před sv. Markem.

Máme to u Vás skovaný — a Vy o nás taky už víte.

Ahoj — do viděňa

Ostravský Hobové.

Všem dobrým trampům na Pomalší, najmě modré osmě!

Kamarádi a kamarádky, v sobotu 9. srpna 1930 děláme malou slezinku v naší osadě Mycerah. Je to nad hradištskou hydroelektrárnou. Kdo z vás by chtěl už v sobotu s námi, jedeme v 16.20 z Budějovic. V chatě máme místa dost. Přijďte, ať se poznáme.

A' Nag, šerif, za osadu Mycerah.

Trampové!

Těchto pár řádků píše Vám dokonalý paďour, který Vás prosí o radu.

Byl jsem dokonale zklamán v kruhu, kde jsem se pohyboval, a proto hledám cestu k Zapomnění. Chci poznat přírodu, kde chci nalézt klid a hlavně zapomenout. Bohužel, mám tátu i mámu paďoury, kteří nemají pochopení pro tuto

věc, a za druhé pracuji v kanceláři i v sobotu odpoledne, takže mi zbývá jen neděle. Změna mého žití je nutna a myslím, že přemluvením mého táty a mámy by se dalo něco udělat. Bohužel, postrádám Vaši zkušenosti. Víím, že mezi Vámi jsou kluci, kteří byli kdysi zklamáni a zapomněli, a věřím, že mi někdo z Vás poradí ve Vašem časopise, který horlivě čtu. Mám kamarády, kteří by též měli pochopení pro trampování, ale nám schází zkušená rada.

Doufám, že přec někdo se najde a pomůže mi radou ve Vašem časopise, za což děkuji předem.

V úctě

Dokonalý Paďour, Přerov.

+ EI - RÓ +

zákonem chráněno. Upraví Vám rychle bez přerušení zaměstnání veškeré poruchy měsíčně za Kč 24.- a 65.-, pro zastaralé poruchy Kč 120.-

Louisa Roudenská,
dipl. m. porod. asistentka s dlouholet. praxí z kliniky prof. dra V. Rubesky.
PRAHA II., JUNGMANNOVA tř. 4. přízemí.

A TO SE DIVÍM

že dyš se f itáliji tolika modlej a maj tam pana papeže, proč že je na ně pámbů takovej zlej a rozhazuje jim osady a v ruslandu sou samý nezabozi a netřese se jim země docela nic!

A TO SE DIVÍM

že se najde v republice takovej rošťák, kerej na tyláku na pisoáru napíše na zeď: „Zde každý vezme za své!!!“

A TO SE DIVÍM

že do ječný ulice dali takovou tabuli z nápisem: „Zde padl alois rašín“ a že nákou takovou desku nedali eště na pořič z nápisem: „Zde padlo padesát dělníků“.

A TO SE DIVÍM

že dyš je pámbu nejvýš dobrotivej, že poslal na lidi syfilis!

A TO SE DIVÍM

že tolik mladejch trampek (hm!) se tlačí do Azetu s rozumama, dyš je jim známo, že tam léta propočítávat nebudou a jezevčíky na skladě nemají.

A TO SE DIVÍM

že je furt takovej vítr a já to mám docela zaražený!
(Jeden Udívenej).

Peške:

S kým si to teď mluvil?

Ale sám s sebou.

Že se ti chce bavit s takovým volem.